

KATOLIŠKI GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: 34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO: 34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Leto XXXXI. - Štev. 4 (2032)

Gorica - četrtek, 26. januarja 1989 - Trst

Posamezna številka Lir 1000

Nedelja katoliškega tiska

Ze precej let je na Tržaškem in Goriškem januar mesec katoliškega tiska in ob koncu meseca praznujemo Nedeljo katoliškega tiska. Zakaj tako? Radi bi povečali zanimanje za naš tisk in mu zagotovili vašo pomoč.

KATERI TISK JE KATOLIŠKI

To je tisti, ki ga izdajamo katoličani, torej verni ljudje in ki se pri pisanju ravna po katoliških načelih, po evangelijskih resnicah. Veren človek gleda drugače na življenje in na dogajanja v svetu kot pa človek brez vere ali versko brezbrizen.

Pogosto slišimo, da je tisk velesila, torej da ima izredno moč in zelo velik vpliv. Zakaj? Ker tisk ustvarja in usmerja javno mnenje, kako naj ljudje mislijo in sodijo.

Prvi kristjani so se dobro zavedali pomena pisane besede, saj tiska takrat še ni bilo. Poskrbeli so, da so se Jezusove besede zapisale in ohranile v evangelijskih Zlati se je pisane besede posluževal apostol sv. Pavel. S pismi je od daleč krščanske skupnosti utrjeval in vodil. Njegova pisma so cele razprave. 14 njegovih pism je ohranjenih, več pa se jih je izgubilo.

Poslanstvo katoliškega tiska je, da posreduje krščansko gledanje na svet. Zagovarjati mora trajne vrednote, ki jih spravlja veri nasprotni tisk pogosto v dvom ali jih celo prezira.

Tako na primer, da je trdna družina velika vrednota, da je zakonska zvestoba podlaga sreče v skupnem življenju, da je življenje še nerojenih otrok sveto in božje in zato nedotakljivo, da mora biti delo in poštenje vsakemu v ponos, da morajo starši vzgajati in voditi otroke, ne pa da starši v vsem sledijo muham svojih otrok.

Priznati moramo, da smo ljudje precej slabotni in nedosledni. Koliko časa predsedimo pred televizjskimi zasloni! Koliko časa zapravimo, da prislunemo raznim govoricam in novicam, ki nam sicer krajšajo čas, a nas ne bogatijo z znanjem, s trdnostjo v dobrem in s poštenostjo v življenju. Morda celo vse verjamemo, kar nam drugi podtikajo. Saj ni tako redko, da slišimo trditve, da je bilo zapisano v časopisu ali reviji. Kar pa prihaja od Boga, od Cerkve in dobrih in poštenih ljudi, nas ne zanima ali morda celo zavračamo.

NEUNIČLJIVOST PISANE IN TISKANE BESEDE

V eni številki slovenskega verskega tednika »Družina« sem našel izredno bogate misli o koristnosti dobrega branja. Že sv. Hieronim je zapisal: »Duša se nasiti z branjem!« V pisani ali tiskani besedi je človeška misel neminljiva in neuničljiva. Neokrnjena se prenaša iz roda v rod. Upravičeno rečemo, da je iznajdba tiska največji zgodovinski dogodek in mati vseh revolucij. Dobra verska knjiga, droben poučen članek v katoliškem časopisu, komentar, ki nam v luči vere razžene dvome in pojasniti stvari — kako si vsega tega želimo.

Veliki italijanski pesnik Petrarca je zapisal: »Prijeteljice imam, katerih družba mi je nadvse draga. Nekatere me učijo, kako naj živim, nekatere mi odganjajo skrbi in spodbujajo mojega duha, kadar klone, spet druge krepijo moj um in mi dobro svetujejo, kako naj ukazujem mojim željam in se postavim na lastne noge... In za povračilo ne zahtevajo ničesar drugega kot nekaj prostora v kakem kotu mojega skromnega doma, kjer mirno počivajo.«

KAJ IMAMO TISKANE BESEDE VERNI SLOVENC

Začetki pisane besede med slovenskim ljudstvom pomenijo istočasno začetek naše narodne, duhovne in kulturne rasti. Pisana beseda nas je združevala v eno narodno kulturo. Verska beseda pa nas je vključila v veliko družino božjih otrok v katoliški Cerkvi. Iznajdba tiska je vse to še stopnjevala. Vrhunec kulture je vera, ker nam odkriva prave resničnosti našega življenja. Naš tisk nam pomaga ohranjati

verske in narodne vrednote. Seznanja nas z dogajanjem v Cerkvi doma in v svetu. Verski tisk v Sloveniji je osredotočen predvsem na tednik »Družina«, na mesečno mladinsko revijo »Ognjišče«, na revijo za otroke »Mavrico« in na knjige Celjske Mohorjeve knjige. Nekatere cerkvene ustanove izdajajo svoje knjige in brošure. Vsako leto izide tudi lepo število knjig duhovne vsebine.

V zamejstvu imamo tednik »Katoliški glas«, revijo »Mladiko«, mesečnik »Pastirček« in knjige Goriške Mohorjeve družbe. Katoličani v Beneški Sloveniji imajo svoj 14-dnevnik »Dom«.

IN KAKSNIH BRALCEV SI ŽELIMO?

Zvestih in kritičnih. Brez zvestih bralcev zamejski katoliški tisk sploh ne bi mogel izhajati. Poleg zvestih bralcev pa so potrebni tudi kritični in sicer takšni, ki se ob branju vprašujejo, kaj je pisec hotel povedati in kako se mu je posrečilo. Za urednike in za pisce je zaslužena pohvala vedno vzpodbudna za vztrajnost pri delu, dobronamerna kritika pa je zelo koristna.

Naj ne gre torej letošnja Nedelja katoliškega tiska brez sadu mimo nas! Ohranjajmo svoj tisk! V skupnosti je moč. Resno se zanimajmo za naš tisk in ga vsestransko podpirajmo, tudi z nabirko ob tej nedelji!

S. Z.

Priznanje Slovenski gimnaziji v Celovcu

V ponedeljek 23. januarja sta Narodni svet koroških Slovencev in Krščanska kulturna zveza vabila na spominsko svečanost ob 10-letnici smrti dr. Joška Tischlerja, »očeta« Slovenske gimnazije v Celovcu.

Ob 10. uri je bila v Žrelcu (kjer je dr. Tischler pokopan) sv. maša, ki jo je vodil dr. Zablatnik, pevsko pa olepšal mladinski zbor Slovenske gimnazije pod vodstvom prof. dr. Joška Kovačiča. Slavnostni priredil je bil g. Kopečin, rektor tinjskega doma, ki je že na začetku povedal, da se velikih osebnosti zavemo šele, ko nas zapustijo. Očrtal je pokojnika kot moža, ki ni veliko govoril, kar pa je, je držalo. Njegova levica ni vedela, kaj dela desnica, saj je dr. Tischler res veliko žrtvoval za koroško slovensko skupnost. Marsikatero bolečo skrivnost pa je odnesel s seboj v grob. Ni se obračal po vetru (kot to mnogi delajo), ampak vztrajno plaval proti toku in bil zato tudi preganjan.

Po maši so položili vence na grob dr. Grilc, sedanjí predsednik NSKS in dr. Zerzer od Krščanske kulturne zveze ter jugoslovanski konzul v Celovcu. Molitve je tudi tu opravil dr. Zablatnik, za tem pa je dr. Grilc oral sal zasluge dr. Tischlerja za slovensko Koroško in priznal, da se v zadnjem času koroški Slovenci razhajajo znotraj svoje skupnosti, da jim dvojezična šola ni uspela, pač pa imajo upanje na svojo trgovsko akademijo in spomladi na slovenski program televizije. Ob

10-letnici Tischlerjeve smrti in 40-letnici NSKS bodo izdali poseben zbornik.

Pot se je nadaljevala v Slovensko gimnazijo, kjer so se ob 12. uri zbrali dijaki in mnogi častni gostje (med njimi sorodniki, državni poslanec K. Smolle, jugoslovanski generalni konzul, zastopniki iz matične Slovenije in tudi primorskega zamejstva: Marjan Terpin in še drugi). Slovenska gimnazija je namreč letos dobila Tischlerjevo nagrado, saj je to tista ustanova, ki s svojim več kot 30-letnim delovanjem prinaša koroški mladini vsestransko izobrazbo, ljubezen do materinščine in seveda narodno zavest. Zaradi obveznosti se svečanosti nista mogla udeležiti mariborski škof in ljubljanski metropolit, ki pa sta poslala pismeno voščilo.

Glavni govornik je bil spet predsednik NSKS, ki je za mlajše opisal življenjsko pot dr. Tischlerja, vsem skupaj pa objasn timer njegovo vsestransko delo.

Slovenska gimnazija, čeprav na začetku samo s tremi razredi in približno 100 dijakov (med njimi je bil dr. Grilc sam), se je rodila leta 1957 kot neobgledno drevesce, ki pa je z leti zrastle v mogočno drevo, saj je do lani zapustilo šolo že 993 dijakov. Njeni prvotni prostori so bili na realki pod Križno goro, kjer so leta 1963 tudi imeli prvo maturo in je dr. Tischler najprej kot provizorični, potem pa kot stalni direktor tudi poučeval matematiko in fiziko. Ko je šel v pokoj, je vodstvo (1. jan. 1968) prevzel dr. Zablatnik in kot direktor služboval deset let.

Z gradnjo novega poslopja so začeli leta 1971 in 10. maja 1975 so se dijaki preselili v lastne prostore. Uradno odprtje je bilo šele dober mesec pozneje (18. junija), ko je prosvetni minister dr. Sinowatz predal ravnatelju zlati ključ. Takrat so bili navzoči še drugi vidni predstavniki oblasti, prostore pa je blagoslovil takratni škof dr. Köstner. Poleg Slovenske gimnazije je dr. Tischler ustanovil 29. junija 1949 tudi Narodni svet koroških Slovencev (NSKS) in bil njegov predsednik do leta 1960, potem pa še enkrat od 1972 do 1976.

Dr. Zerzer je v svojem govoru poudaril skrb pokojnika za mladino in tudi njeno materialno vzdrževanje. Letošnja, 10. nagrada, da ni enkratno darilo kot je bilo to doslej, temveč v obliki vsakoletnega govorniškega natečaja za mladino slovenske gimnazije. Kdor bo zmagal, bo kot nagrado dobil letalsko potovanje v državo po izbiri (in tam srečanje s slovenskimi predstavniki, če so) in imel svoj govor na prihodnjih Tischlerjevih proslavah. Nagrado je sprejel sedanjí ravnatelj dr. Vospemnik in jo bo dal v oskrbo Združenju staršev.

Na koncu se je zahvalil še dr. Feinig, novi nadzorni inšpektor in položil mladini na srce, naj bo kot kvas, ki kvasi v dobro testo vso slovensko Koroško.

Ko bi vsaj tako bilo in še dolgo ostalo!

R. B.

Romunski patriarh pri papežu

Poglavar romunske pravoslavne Cerkve patriarh Teoksist je v začetku letošnjega januarja prispel s svojim spremstvom v Rim, kjer ga je sprejel papež Janez Pavel II. Na poti v Rim se je Teoksist ustavil v albanski prestolnici Tirani, iz Italije pa je odpotoval na pastoralni obisk v Indijo.

Kolikšno pozornost so v Vatikanu posvetili obisku prvega moža romunske pravoslavne Cerkve, dokazuje dejstvo, da so ga prišli pozdravit na letališče Fiumicino predsednik Sveta za edinost kristjanov kardinal Willebrands, apostolski nuncij za posebne naloge nadškof Colasuoanno in še nekatere druge vidne osebnosti državnega tajništva.

Ceprav obisk pri papežu ni bil uraden, se je Janez Pavel II. polno uro razgovarjal z romunskim patriarhom. Po tem obisku je slednji poleg drugih rimskih cerkv obiskal tudi baziliko sv. Petra, kjer je s člani spremstva zapel nekaj spevov iz vzhodnega bogoslužja v romunskem jeziku.

Resnica o hrvaških škofih med vojno

Verski tednik »Glas koncila«, ki izhaja v Zagrebu, je v letošnji tretji številki začel objavljati vrsto člankov v nadaljevanjih pod naslovom »Resnica o naših škofih med vojno«. To svojo odločitev utemeljuje z razlogom, da se kar naprej širijo govorice o tem, da je katoliška Cerkva na Hrvaškem sokriva za hude zločine med zadnjo svetovno vojno: »Zaradi takšnih javno ponavljanih neresnic je treba že enkrat povedati našim bralcem, katoličanom, resnico o ravnanju naših škofov med vojno in jim posredovati trdne dokumente, ki govorijo glasneje in močneje od vsakega drugega jezika. Vsi dokumenti, ki jih bomo tukaj navajali, so bili pri nas objavljeni po vojni in, kolikor je znano, niti eden ni bil prepovedan niti mu niso na noben način oporekali.«

★
S prazno častjo je kakor z orglanjem: ena sama zgrešena nota ali en sam zgrešen tekst skazi vso muziko. Castihlepje škoduje duši v vsakem primeru, na poti molitve pa je kuga. (Sv. Terezija Velika)

Jubilejna številka »Katoliškega glasa«

Pred štiridesetimi leti, 2. februarja 1949, je izšla prva številka novega tednika, ki je nastal ob združitvi goriškega »Slovenskega Primorca« in tržaškega »Tedna« ter si je nadel naslov »Katoliški glas«.

Zanimivo je, da bo tudi letos naš list izšel prav 2. februarja. Imel bo prilogo na štirih straneh in vrsto člankov v zvezi s tem jubilejem. Vabimo zato naše bralce in ustanove ter organizacije, da kaj napišejo za omenjeno številko ali izrečejo svoje čestitke.

M. Terezija hiti na pomoč v Rusijo

Ustanoviteljica katoliškega reda sester »Poslanstvo usmiljenja«, znana po svoji veliki dejavnosti, Nobelova nagajenka za mir, m. Terezija, je šla v Sovjetsko zvezo na povabilo tamkajšnjega Komiteja za mir, da podpiše pogodbo pomoči njenega reda tistim ljudem, ki trpijo vsled potresa v Armeniji.

Iz Rima bodo šle štiri sestre (ena od katerih je specializirana zdravnica) in nudile pomoč v Zveznem središču za zdravljenje številnih žrtev potresa, trpečih na poškodbah hrbtničnega mozga. M. Terezija je 25. dec. lani z letalom odpotovala v Armenijo. V območje, ki ga je prizadel potres, bo njej sledilo več njenih sester.

M. Terezija je vedno tam, kjer »razpenja svoje peruti nesreča in iz dneva v dan večja gorje«, bodisi da je to potres, suša ali vojna. »Naša pomoč je le kaplja v morju. Toda če ne bomo pomagale ljudem, bo v morju ena kaplja manj. Jaz in moje sestre ne mislimo, da opravljamo

kako nadpovprečno delo. Me enostavno delamo. Skupno. Zato, da bi bili vsi ljudje edini. To pa je zelo važno. Danes je to važno še zato, ker je prišel — o tem sem prepričana — čas velike ljubezni, ki naj obsega vse človeštvo.

Mati, kako ste sprejele novico o potresu?

Odkar smo zvedele o potresu v Armeniji, smo začele moliti. Noč in dan. Nesreča je vse zedinila. Danes je zelo potrebna dejanska človeška pomoč. Bila sem v letalu angleške družbe. Ko so uslužbenke zvedele, da sem namenjena v Armenijo, so mi zbrale veliko vrečo hrane in obleke za te uboge ljudi. Prepričana sem, da so to storile srčno rade, iz nagiba ljubezni in usmiljenja do bližnjega. Moje poslanstvo je omogočila odprtost vašega občestva. Ves svet je to občutil. Moje delo je delo ljubezni. Vsako delo ljubezni pa je delo v imenu miru.

V čem je skrivnost uspeha vašega poslanstva?

To delo je zelo preprosto. Vse, tudi najmanj pomembne reči, je treba delati z ljubeznijo.

Vi in vaše sestre ste oblečene enako. Je to obleka vašega reda?

Da, to je naša redovniška obleka. Vse članice naše družbe nosijo navaden bel sari, prepleten z modrimi črtami. Bela barva pomeni nadvse premočrnost in čistost, modra pa blagorodje. Svojo misijonarsko dejavnost sem začela v Indiji, zato so prišle do izraza prvine indijske tradicije. Naša duhovnost pa je seveda katoliška.

(Pogovor je objavil 17. dec. lani moskovski dnevnik »Komsomolskaja pravda«, z m. Terezijo pa sta se pogovarjala časopisna dopisnika Z. Jerošek in A. Svištunov. Naklada omenjenega časopisa je dva milijona in pol izvodov.)

»KATOLIŠKI GLAS« V VSAKO SLOVENSKO DRUŽINO!

Skupni slovenski kulturni prostor resničnost ali burka?

V sobotni prilogi ljubljanskega »Delca« je bil 14. januarja letos na 26. strani objavljen dopis Marka Jenšterle z naslovom »Pri slovenščini so najboljši politični emigranti«. Ker je ravno na Božič, 25. decembra 1988, »Nedeljski dnevnik« objavil zadnjega iz vrst prispevkov o življenju izseljencev, ki jih je pisal Jože Prešeren in v katerem precej drugače kot Jenšterle prikazuje povojne argentinske Slovence, zahteva resnica, da o tej problematiki dodamo nekaj kritičnih misli izpod peresa goriškega Slovence, ki se je mudil v Argentini v istem času kot Jože Prešeren in se udeležil koncerta Ribniškega okteta, ki ga je na gostovanju v Argentini, kot zastopnik Slovenske izseljenške matice, spremljal tudi omenjeni Prešeren. Njega vprašujemo:

— Zakaj je Ribniški oktet že v Ljubljani dobil stroga navodila, da sme v Argentini peti le tako imenovanim predvojnimi ali ekonomskim slovenskim izseljencem, ne pa tudi povojnim, političnim? Te »napotke« so v Argentini razkrili sami člani okteta.

— Zakaj je delegacijo in pevce spremljal tudi pripadnik Službe državne varnosti, Genorio?

— Kako to, da Jožetu Prešernu ni znano, zakaj rdeča zvezda na slovenski in jugoslovanski zastavi moti politične emigrante?

— Kako to, da Prešeren ne ve, da poleg zvezde na zastavi Slovence v izseljenstvu in tako tudi v Argentini, razdvaja tudi in predvsem politika uradnih slovenskih oblastnikov do Slovencev po svetu?

— Kako to, da Prešeren ne ve, da ni nihče razpisal referendumu med slovenskim ljudstvom, če se strinja z rdečo zvezdo na zastavi, ki je »zaščitni znak« oktobrskere revolucije, s tem pa komunizma kot takega?

— Mar Jože Prešeren ne ve, kolikšen je na Slovenskem odstotek komunistov, ki jim nihče ne brani, da si na svojo zastavo prišijejo karkoli in s svojimi simboli posiljujejo drugače misleče Slovence, pa naj živijo doma ali po svetu?

— Kako da Prešeren ne ve, da so bili na koncertu Ribniškega okteta, v Teatro Colón, v pretežni večini politični emigranti, potem, ko je »politično spremstvo« okteta odklonilo, da bi ta lahko nastopil v katerem od sedmih domov, ki jih imajo ti emigranti?

— Kako to, da se Jože Prešeren spreneveda ob navdušenju, ki je v Teatro Colón nastalo ob petju Prešernove Zdravljice? Naj pojasnim, da so najprej vstali politični emigranti in za njimi potem vsa dvorana, medtem ko so jugoslovanski veleposlanik, konzul in politično spremstvo pevcev v prvi vrsti lepo sedeli. Vse to kljub temu, da smo Slovenci doma in po svetu že sprejeli Zdravljico za neuradno himno. Jože Prešeren tudi ne omenja kliče »Živela Slovenija«, ki jih je bilo slišati iz vrst politične emigracije zlasti ob pesmi »Slovenec sem« in ob Zdravljici, ter da se je tega koncerta politična emigracija množično udeležila.

— Kako to, da se Prešeren spreneveda, da je Slovenska izseljenška matica samo podaljšana roka Službe državne varnosti med izseljenci in da ji je za Skupni slovenski kulturni prostor v resnici kaj malo mar, saj je zanj politično izseljenstvo drugorazredno ljudstvo.

Jože Prešeren sicer piše ob koncu svojega zapisa, da bi že lahko nehali govoriti o tem, kar nas razdvaja in bi naj raje govorili o pesmi, ki jo »znamo vse«, vendar pa je ta njegov pohvalno spravljivi sklep precej cinichen ob vsem, kar politična emigracija je skoraj pol stoletja po koncu vojne doživlja s strani uradnih slovenskih in jugoslovanskih oblasti.

Veliko bolj ustvarjalno se s politično emigracijo ukvarja v že omenjenem članku v »Delcu« Marko Jenšterle, saj ji priznava velikanske zasluge pri ohranjanju jezika in narodne zavesti med Slovenci v Argentini ter odkriti pove, da politični izseljenci za to skrbijo sami, s svojimi učitelji, medtem ko jih morajo ekonomskim izseljencem pošiljati iz Slovenije in kljub temu rezultati niso tako dobri kot pri političnih emigrantih. Jenšterle tudi analitično razčleni vzroke, ko ugotavlja, da so med politično emigracijo pretežno intelektualci, ki se po vojni niso mogli uslužiti stalinistični diktaturi v domovini in so se zaradi tega bili prisiljeni izseliti. Na drugi strani pa ekonomska emigracija predstavlja proletariat.

Marko Jenšterle je tako s svojim člankom dokazal, da misli samostojno in da

ni pod nadzorom uradnih oblasti, ki razmišljajo tako, kot bi pisali leto 1950 in ne kot bi se bližali tretjemu tisočletju.

In ob koncu še vprašanje Bavconovemu in še zlasti Bavčarjevemu odboru v Sloveniji. Koliko časa bo še trajala diskriminacija med ekonomskimi in političnimi emigranti? Prav ta odbora bi morala to vprašanje reševati kot enega posebno perečih iz seznama samovolje sedanje oblasti v Sloveniji. Prav tako isto vprašanje velja tudi slovenski Socialistični zvezi in njenemu predsedniku, Jožetu Smoletu, posebej.

In nazadnje še tole: do kdaj bo slovenska oblast, ki je trenutno še vedno predstavnik slovenske države, dovoljevala ločevanje slovenskih izseljencev na »dobre in hudsobne«? Je razprtij med »ekonomsko« in politično emigracijo res kriva le rdeča zvezda na slovenski zastavi?

V. Slemensky

■ Na Dunaju se je končala konferenca 36 držav o varnosti in sodelovanju v Evropi. V zaključnem dokumentu je tudi posebno poglavje, namenjeno narodnostnim manjšinam. Te naj bi bile deležne vseh človekovih pravic in uživale zaščito svoje narodnostne, kulturne, jezikovne in verske samobitnosti. Na isti konferenci pa je sovjetski zunanji minister Ševarnadze zavrnil zahtevo, da se podre zid, ki loči Vzhodni Berlin od Zahodnega, češ da si vsaka država lahko po svoji zamisli zaščiti svoje meje. Tudi češkoslovaški zunanji minister Jaromir Johanec je ogorčeno zavrnil predstavnike zahodnih držav, ki so obsodile poseg policije v Pragi zoper demonstrante, ki so se zbrali na trgu sv. Vavla, da proslavijo mučeniško smrt študenta Jana Palacha pred 20 leti. Za Johaneca je šlo za prekršek javnega reda, zakon pa morajo spoštovati vsi.

■ Predsedstvo SFR Jugoslavije je poverilo Anteja Markovića, bivšega predsednika hrvaške vlade in istočasno predsednika skupnosti Alpe-Jadran, da sestavi novo jugoslovansko zvezno vlado. Njegov največji tekmeč je bil Srb Jović, ki so ga kandidirale Srbija, Črna gora in Vojvodina. Za Markovića po sta se zlasti zavzemali Hrvatska in Slovenija. Bodoči ministrski predsednik je star 64 let, doma iz Konjice v Hercegovini, odločen zagovornik tržnega gospodarstva.

Enciklopedija Slovenije - II. zvezek

Proti koncu minulega leta je pri založbi Mladinska knjiga v Ljubljani izšel drugi del v 13 zvezkih zasnovane Enciklopedije Slovenije. Njena redakcija je bila zaključena spomladi 1988. Ta zvezek, ki šteje 416 strani (prvi jih je imel 421), na katerih je obdelanih 1.093 enciklopedičnih gesel (od Cebeja Anton do plemiške rodbine Edling) ter XV strani uvodnih naslovov, seznamov strokovnih urednikov, sodelavcev in piscev člankov, pojasnil, navodil in krajšav.

Enciklopedija je velikega formata, kot je običaj za pretežno večino takšnih enciklopedičnih del. Število strani pa je tudi za več kot polovico manjše, kolikor jih imajo posamezni zvezki podobnih enciklopedij, recimo Dizionario enciclopedico UTET ali pa Dizionario enciclopedico Treccani. Sicer pa je vsebinsko Enciklopedija Slovenije, kot že sam naslov pove, zasnovana v obravnavanje osebnih in stvarnih gesel s slovenskega vidika in torej je ne moremo primerjati s kakšno splošno enciklopedijo. To se pravi, da je to svojevrsna enciklopedija in je njeno tehtnost mogoče presojati zgolj s slovenskega vidika.

Poleg glavnega urednika Marjana Javornika, odgovornega urednika Dušana Voglarja in urednice zvezka Alenke Dermastja so objavljeni dolgi sezname raznih uradniških odborov ter urednikov in sodelavcev strokovnih odborov. Najdaljši je seveda seznam piscev člankov, ki jih je kar 499, nadalje še 187 sodelavcev za slikovno in ponazarjalno gradivo. Od teh je 78 ustanov, preostali pa so posamezniki. Med pisce člankov jih je velika večina iz Ljubljane, le nekaj (menda 5) jih je s to stran meje: štirje s Tržaškega in eden iz Beneške Slovenije. Ob bolj ali manj podrobnih obravnav posameznih gesel je obilo barvnih in črno-belih fotografij, zemljevidov in drugega ponazarjalnega gradiva.

Ko smo pred dobrim letom in pol poročali o napovedi izhajanja te enciklopedije, smo zapisali, da pričakujemo, da bo

Iz Slovenije

Teološka fakulteta v Ljubljani

V letošnjem šolskem letu je vpisanih 193 študentov. Med njimi je 50 iz ljubljanske nadškofije, 37 iz mariborske, 18 pa iz koprške škofije, 34 je laičnih teologov in teologinj, 44 pa jih prihaja iz raznih redovnih skupnosti.

7. marca bo Fakulteta slavila svoj praznik, Tomaževo proslavo, na kateri se bodo spomnili 70-letnice obstoja in 20-letnice delovanja oddelka v Mariboru. Slavnostni govornik bo dr. Franc Perko, nadškof v Beogradu.

Informativno srečanje v Ljubljani

Na povabilo novo ustanovljene Slovenske demokratične zveze sta se v torek 24. januarja sestali v prostorih Društva slovenskih pisateljev v Ljubljani delegaciji SDZ in Slovenske skupnosti. Šlo je za informativni sestanek, na katerem so predstavniki SSK opozorili na problematiko Slovencev v Italiji, člani SDZ pa so razgrnili svoj pogled na položaj Slovenije in Jugoslavije ter na nujnost vzpostavitve političnega pluralizma.

V imenu SDZ je goste pozdravil predsednik Dimitrij Rupel, ki je med drugim podprl prizadevanja tistega dela slovenskega vodstva, ki odpira demokratične perspektive, saj si SDZ prizadeva za sporazumevanje v smeri temeljnih reform.

Deželni tajnik SSK Ivo Jevnikar, ki je vodil delegacijo, v kateri so bili še deželni svetovalec Bojan Brezigar in člani vodstva Damjan Paulin, Alojz Tul, Marij Maver in Martin Breclj, je izrazil zadovoljstvo nad srečanjem, ki je bilo v znamenju skupne skrbi vseh za skupno slovensko usodo. Poudaril je nekaj temeljnih izbir SSK glede samostojnega političnega nastopanja, iskanje plodnih stikov tako z oblastmi kot z vsemi živimi silami v matici, ob tem pa še navedel nekaj temeljnih podatkov o sedanjem narodnostnem trenutku v zamejstvu in o zahtevah po učinkoviti zaščiti.

Razgovor, v katerega so posegli vsi številni prisotni in ki so mu sledili tudi nekateri časnikarji, se je dotaknil kopice žgočih vprašanj na obeh straneh meje. Podčrtano je bilo izhodišče narodnostnega, in ne ideološkega odnosa matica-zamejstvo ter nujnega ustvarjanja vsestranske zavesti, da smo skupnost, ne glede na mejo.

takšno temeljno delo objektivno prikazalo celotno slovensko zgodovino, njene osebnosti in silnice, ki so ohranjale slovenski narod v številnih težkih obdobjih njegove razburkane zgodovine. Slovenci si namreč, tako smo tedaj zapisali, ne moremo privoščiti tako obsežno zasnovanega znanstvenega dela, ki v obravnavanju ne bo zdržalo objektivne sodbe v prihodnjih desetletjih. Iz prebiranja posameznih gesel takšna objektivnost sicer izhaja na več mestih. Ni pa mogoče prezreti, da je partijsko gledanje prevladujoče, čeprav zadnji čas dogajanje v sami Sloveniji postavlja povsem v drugačno luč dosedanje nad 40-letno uradno razlago slovenske zgodovine in stvarnosti. Pripomniti velja še, da se tudi izbira osebnih gesel zdi včasih pomanjkljiva. Kot zgled naj zadošča le pripomba, da med toliko bolj ali manj znanimi imeni zmanjka izšče zaslužnega javnega delavca Dušana Černeta ali pa zgodovinarja Franceta Dolinarja.

In še zadnja pripomba: II. zvezek so natiskali v nakladi 31.000 izvodov (prvega 30.000 izvodov). Če nas je Slovencev približno 1.800.000, pomeni, da pride izvod tega II. zvezka v roke vsakemu 58. Slovincu. Zanimivo bi bilo vedeti, koliko članov šteje povprečno slovenska družina. Če jih šteje 4, si je to knjigo kupila ena družina na vsakih 14. (mab)

★

■ Novi predsednik ZDA George Bush je opoldne 20. januarja prisegel na biblijo in tako postal 41. poglavar te najpomembnejše države na svetu. V svojem govoru je napovedal, da bo predsednik vseh Amerikancev, se zavzel za sodelovanje z ameriškim kongresom (parlament in senat), obljubil zmanjšanje proračunskega primanjkljaja, skrb za brezdomce ter boj zoper trgovino z mamilami, končal pa govor z že tradicionalnimi besedami: »Bog naj blagoslovi vas in ZDA!« Takoj po govoru sta dosedanj predsednik Reagan in njegova žena z letalom odpotovala v Kalifornijo, kjer sta se nastanila v Los Angelesu.

Mesec za katoliški tisk

SKRB ZA KATOLIŠKI TISK

Pred nekaj dnevi sem vprašal razprodajalca časopisov na zelo važnem mestu v Trstu, koliko listov, časopisov, revij in podobnega ima ali razproda. Odgovoril je: Okrog 2500 naslovov!

Med temi je tudi naš »Katoliški glas«. A kdo naj se nanj spomni ob tolikem številu drugih listov? Kako naj naš Glas prekliče in popravi, kar vsi drugi listi opevajo in širijo tudi med naše ljudi? Dobro in slabo.

In vendar! Čeprav smo majhni, hočemo služiti resnici. Zavzemamo se za odpravo vseh krivic in krivičnih struktur in za oblikovanje takšnih medčloveških in družbenih odnosov, ki bodo imeli za cilj resnično svobodo vseh ljudi. To hočemo doseči s temeljitim in celovitim obveščanjem o vseh pomembnih dogodkih v Cerkvi doma in po svetu, s skrbjo za dobro versko vzgojo in prevzgojo, kadar je ta potrebna, z oblikovanjem javnega mnenja, ki naj bo naklonjeno in sprejemljivo tudi za verske resnice o človekovem življenju.

Želim biti tvorno včlenjeni v današnje družbeno dogajanje in prevzeti svoj delež odgovornosti pri oblikovanju podobe današnjega sveta in tudi slovenske družbe. Svoje poslanstvo vidimo v tem, da našim ljudem posredujemo temeljne odgovore na vprašanja verskega in družbenega življenja.

To je le malo tega, kar bi radi dosegli — mi in tudi drugi naši listi ali revije, ki stremijo za istimi cilji. Priznati pa moramo, da potrebujemo pomoči. Pomoči sodelavcev, bralcev; potrebujemo tudi vaše denarne pomoči. Zato v Nedeljo za katoliški tisk 29. januarja velikodušno prispevajte za sklad »Katoliškega glasa«!

LOJZE ŠKERI

Glas iz Rwande

Salezijanski misijonar Avgust Horvat je moral svoj čas zapustiti Burundi kot vsi tuji misijonarji. Sredi preteklega leta pa se je vrnil v Afriko in sicer v državo Rwando, ki meji na Burundi. Nekaj zanimivosti iz njegovega božičnega pisma:

Ze tri mesece sem spet sredi Afrike in sicer v državi Rwandi. Tudi tu so potrebe velike in so naju z Mlinaričem kar tukaj zadržali. Zaenkrat je še težko priti v Burundi. Kot se sliši, se stvari počasi urejajo in tudi zboljšujejo.

Verjetno ste seznanjeni z dogodki, ki so se v avgustu lani zgodili v Burundiju. Posledice vojaškega maščevanja nad Hutuji — večinsko pleme — so bile, da je okrog 63.000 Hutujcev pribežalo v Rwando in tu so bili v zbirnih centrih. Te dni so se v glavnem vsi vrnili, razen nekaj sto intelektualcev, ki se ne bodo. Nje bi v Burundiju gotovo likvidirali. Ostali navadni ljudje, ki so izgubili katerega izmed članov družine in zanje ni take nevarnosti, pa so morali oditi.

Zakaj? Rwanda, Rdeči križ in Komisariat za begunce so odločili, da prekinejo dobavljati jim hrano. Zdaj so ti uvideli, da bi morali umreti od lakote in zato so se odločili: Bolje umreti doma, kot v tuji deželi od lakote.

To je bilo menda sklenjeno v Zairu med predsedniki Zaira, Rwande in Burundija. Burundi je potem imenoval komisijo za edinost, ki bo vse nadzorovala in reševala vsak primer. Med 24 člani komisije so ministri, uradniki in celo dva katoliška škofa, eden Tutsi, drugi Hutu. Med člani je tudi protestantski škof.

Cerkev ima sedaj v Burundiju več svobode. Mnogi misijonarji se vračajo, vsem pa še ne dovolijo vstopa. Tako ni vse preveč črno in ne preveč dobro. Bomo še videli, kako se bo vse razvijalo.

Na teritoriju župnije, kjer sedaj delujem, so kar tri srednje šole; dve od njih sta privatni. V Rwandi je sploh mnogo zasebnih šol, od osnovnih navzgor. Tudi to je znak neke svobode.

Meni so poverili delo z mladimi. Imamo lep mladinski center, kjer se mladi zbirajo. Saj drugače nimajo kam iti. Imamo veliko dvorano z odrom in športnimi prostori. Precej je tudi mladinskih verskih organizacij. Hitro se navdušijo in hitro spet popustijo. Za igre so pa kar razpoloženi, posebej za nogomet in namizni tenis. Radi tudi pojejo pri maši ob spremeljavi bohnov, pa tudi plešejo radi pri službi božji. Pogosto jim vrtim filme, kajti v državi še ni televizije.

Vse bralce Katoliškega glasa pozdravljam iz zelene Afrike!

Avgust Horvat

Musha, B.P. 1119 Kigali
Rwanda

Moliti je treba za resnično svobodo Cerkve

Za katoliško Cerkev v Rusiji moramo redno moliti, da Bog tudi njej podari resnično svobodo. Kijevski metropolit Filaret je Gorbačova prosil, naj na noben način ne prizna in ne da svobode ukrajinski katoliški Cerkvi vzhodnega obreda. Neki romar pa je v Moskvi rekel nekatere višjim predstavnikom pravoslavne Cerkve: »Pazite, da ne postanete iz preganjanje Cerkve preganjajoča Cerkve!«

Brez dvoma bodo potrebna poganjanja s pravoslavnimi za svobodo ukrajinske katoliške Cerkve vzhodnega obreda (znanstvenik Saharov svetuje pravoslavni Cerkvi,

naj sama da pobudo zanje), in kjer so poganjanja, tam so tudi zahteve z obeh strani. Bog daj, da bi bile dvostranske zahteve tehtne, ozirajoč se na blagor Cerkve. Na vsak način je odgovor Gorbačova metropolitu Filaretu značilen: »To bomo pa še videli.«

Iz Marijinih prikazovanj v Fatimi vemo, da bo nastopila v Rusiji resnična svoboda tudi za Cerkev in da bo ruska pravoslavna Cerkev priznala papežovo prvenstvo. In to se bo zgodilo pred letom 2000. Živimo torej v odločilnih časih.

★

■ Na seji CK Zveze komunistov Slovenije je v ponedeljek 23. januarja predsednik Milan Kučan izjavil, da je Jugoslavija dejansko v izrednem stanju. V državi se dogaja tihi prevrat, poraja se neka druga Jugoslavija in drugačen političen sistem. Slovenski komunisti v tem nočejo sodelovati in ne priznavajo zakonitosti pouličnih nastopov, ki se kaj lahko sprejvajo v vojno z orožjem. Tudi ne nameravajo slovenski komunisti odgovarjati na razne polemike in napade, do katerih je prišlo med nedavnim kongresom vojvodinske partije, ker odražajo pomanjkanje politične kulture in preseženo miselnost. Po Kučanu je treba nadaljevati z reformami in procesom demokratizacije. Bodočnost Jugoslavije je po njegovih besedah samo demokratična, socialistična in samoupravna Jugoslavija ali pa je sploh ne bo.

Kamenčki

Sramežljivost pa taka!

Kar ganljivo izgleda način, kako si »napredni« časnikarji tostran in onstran meje prizadevajo, da bi prikrili grehe komunizma. V našem listu smo že omenili, da vodilno nomenklaturu, kadar ji očitajo grehe, dosledno imenujejo le birokrate, čeprav so v socialističnih državah birokrati vedno in samo komunisti.

O sprostitvi gospodarstva pišejo le, da bi se morali politiki manj vtikati v ekonomske zadeve, čeprav so v socialističnih državah politiki le in samo komunisti.

Glede izvoza pripovedujejo, da Jugoslavija dolguje milijarde na »konvertibilnem tržišču«, medtem ko ji »klirinški« trg dolguje velike vsote. Neredno ali nikakršno plačevanje jugoslovanskega izvoza v te države pa še povečuje domačo inflacijo.

Ne povedo pa, da so »konvertibilni« trg zahodne, kapitalistične države, »klirinški« trg pa vzhodne, socialistične države, prvenstveno Rusija. Tako Jugoslavija, pri vsej svoji revščini še vedno podpira sovjetski režim. d-c

Referendum o slovenski zastavi

Ob 29. oktobru, prazniku slovenske osamosvojitve, ki ga Slovenci v Argentini slavijo tudi kot praznik slovenske zastave, je hotelir Vinko Levstik v Buenos Airesu izročil pomenljiv simbol: slovensko zastavo, ki ima v sredi, namesto rdeče zvezde prišit knežji kamen z Gosposvetkega polja, simbol Karantanije in slovenske državnosti nasploh.

Nekdo je predlagal, da bi v Sloveniji razpisali referendum, na katerem naj bi se ljudje izrekli, ali so za rdečo zvezdo ali za knežji kamen na svoji zastavi, če že mora nekaj biti na njej. Kot je sedanje razpoloženje v Sloveniji, ni težko uganiti, kako bi tak referendum izpadel. V.S.

Posvet o krajevni osnovni šoli

Kot toliko naših šol pesti tudi rupensko padanje števila šolarjev, ki jo obiskujejo. O tem je bilo govora na roditeljskem sestanku že na začetku letošnjega šolskega leta. Pogovor med starši in učitelji je pokazal, da je med nami vedno več mešanih zakonov, kar zmanjšuje zavest pripadnosti k določeni skupnosti. Pa tudi rodnost sama se je zmanjšala. To seveda doživlja tudi večinski narod, a zanj to zaenkrat še ni usodno, za našo skupnost pa že postaja. Prva posledica tega položaja je nevarnost zaprtja nekaterih naših šol. Med njimi je tudi tista v Rupi. Zato so že ob omenjenem posvetu starši predlagali, naj pride do srečanja z občinskimi upravitelji, šolskim ravnateljem in učitelji.

Tako je v ponedeljek 16. januarja prišlo v osnovni šoli v Rupi do širšega posveta, ki ga je pripravila sovodenjska občinska uprava in se ga je udeležilo lepo število staršev in učiteljev, pa tudi predstavniki šolskih organov, nekaterih društev in organizacij.

Posvet je vodil podžupan Klemše, ki je poudaril, da ne gre za postopno zapiranje šole, temveč za pogovor o vprašanju, ki je pomembno tako za občinsko upravo kot za vaško občestvo in za celotno narodnostno skupnost.

Sledila je razprava, v katero so posegli predvsem starši otrok, ki že hodijo v šolo v Rupo ali se bodo v prihodnosti vpisali v eno izmed šol v Rupi, Sovodnjah in Gorici. Učiteljice so poudarile pedagoški nagib, saj je za šolarja najbolj važno, da se razvija v svojem okolju.

Ravnateljica doberdobskega šolskega okoliša Nataša Paulin je bila mnenja, da bodo učne moči na šoli v Rupi tudi v prihodnjem šolskem letu ostale v istem številu, čeprav bi se znižalo število otrok za prvi razred, toda vse to zavisi predvsem od staršev. Tudi je zavrnila pomislek, da bi bila slovenska šola manj vredna, ko je res prav nasprotno, saj nudi znanje v dveh jezikih.

Predstavniki Sindikata slovenske šole prof. Leopold Devetak je opozoril, da vprašanje slovenske šole ne zadeva samo Rupo, Podgoro ali Steverjan, temveč vso našo manjšino. Potrebno je iskati in najti vse možnosti za ohranitev naše šole. (Pri tem se vedno obide tisto možnost, ki je najbolj naravna: imeti po družinah več otrok - op. ur.). Dodal je še, da če vas izgubi svojo šolo ali nima svoje cerkve in kulturnih organizacij, izgubi svojo bistveno sestavino vaškega življenja.

Srečanje se je izkazalo kot potrebno in koristno, izrečena so bila zagotovila s strani zastopnikov občinske uprave, šolskih oblasti in učiteljev, a največ zavisi od staršev samih za nadaljnji razvoj domače šole. Vpisa v to šolo ne bo brez novih otrok. - Remo Devetak

★

Interpelacija v deželni svet o upepeljevalniku v Sovodnjah

Deželni svetovalec SSK Bojan Brezigar je zastavil deželnemu odboru v zvezi z upepeljevalnikom v Sovodnjah več vprašanj, ki terjajo takojšnjo ustavitev delovanja te naprave, saj so zadnje raziskave pokazale, da se je v bližini tega objekta nevarno povečala koncentracija dioksina in drugih strupenih snovi.

Ze od leta 1973 opozarja občinska uprava v Sovodnjah na nevarnost okuženja, ki jo predstavlja za tamkajšnje prebivalstvo

omenjeni upepeljevalnik. Zato Brezigar poziva deželni odbor, naj vpliva na vodstvo goriške pokrajine, da znova preuči načrt za odlaganje odpadkov in poravnava škodo, ki jo je prebivalstvo sovodenjskega okoliša, zlasti pa kmetje, zaradi tega utrpelo.

Z GORIŠKEGA

Sv. maša za praznik zavetnika časnikarjev

Tudi letos je goriški nadškof povabil časnikarje in tiskarske delavce 24. januarja ob prazniku sv. Frančiška Saleškega, zavetnika katoliških časnikarjev, da se udeležijo maše, ki jo je namesto nadškofa, kateri je bil službeno odsoten, opravil generalni vikar msgr. Silvano Cocolin ob somaševanju štirih duhovnikov, med katerimi je bil tudi naš odgovorni urednik dr. Franc Močnik.

V priložnostnem nagovoru je msgr. Cocolin najprej omenil, da obhajata letos dva katoliška tednika v goriški nadškofiji lep jubilej: »Katoliški glas« izhaja 40 let, »Voce Isontina« pa 25. Nato je omenil poslanstvo časnikarjev: spoprijemati se mora s človekovo bedo, a ne zato, da jo obsaja, marveč da pomaga človeku iz stiske. Vren časnikar ima pri tem veliko prednost, saj se zgleduje po Kristusu, ki ni nikogar obsodil, ampak v svoji odrešitvi ljubezni objel vse človeštvo. Ob njem se je oblikoval tudi sv. Frančišek Saleški, ki je uporabljal do grešnikov milino in dobroto in ni nikogar zavrgel ali zdvomil nad njim. - Udeleženci so bili nato povabljeni na večerjo v škofijski menzi. - jk

Priznanje dvema prevajalcema

Avstrijsko zvezno ministrstvo za pouk, umetnost in šport je v teh dneh podelilo prevajalsko štipendijo prevajalcema in pisateljema Hansu Kitzmüllerju in Alessandru D'Ousualdu za prevod pesmi slovenskega koroškega pesnika Ferka, ki so izšle v štirijezični zbirki »Scritte sui muri del mondo«. Pesniško zbirko sta leta 1987 založili Edizioni Braitan in Mohorjeva družba v Celovcu. Pisatelja Kitzmüller in D'Ousualdo živita v Gorici.

Šport

ODBOJKA: UNDER 15 - DEKLETA

Villacher Bier - Olympia 2 : 0
(15 : 10, 15 : 3)

V sredo 18. januarja so odbojkarice Olympic odigrale drugo tekmo prvenstva. Gostovale so pri tržiški ekipi Villacher Bier. Tekmo so gladko izgubile z rezultatom 2 : 0. Prihodnja tekma bo v soboto 28. januarja, ko bodo naša dekleta imela v gosteh ekipo C. P. Pieris. Začetek tekme ob 16.30.

★

Redna seja ZSKP - Gorica bo v ponedeljek 30. jan. ob 20.30 v Katol. domu.

V Kult. domu v Gorici uprizorijo SSG igrro I. Cankarja »Lepa Vida« v ponedeljek 30. jan. ob 20.30 red A in v torek 31. jan. ob 20.30 red B. Za ponedeljkovo predstavo vozi avtobus po običajnem voznem redu.

Solski Sindikat - Gorica ob napovedanih stavkah

Za konec tega meseca napovedujejo razne stavke, na katere vabijo tudi šolnike. V zadnjih letih, predvsem pa po lanskem stavkovnem gibanju, so se šolniki zavedali, da morajo, ko gre za njih svojevske interese, ubrati nove poti. Tako so lani, ob zaključku prvega štirimesečja, bojkotirali ocenjevalne seje, kar je pripomoglo do premikov na šolskem področju. Podpisana je bila nova delovna pogodba, šolniki pa dobivajo višjo plačo.

Goriški odbor Sindikata slov. šole (pri-sotna je bila tudi predsednica tržaškega tajništva prof. Živka Marc) je na svoji zadnji seji 19. jan. glede splošne stavke, napovedane za torek 31. jan. in glede drugih napovedanih stavk zavzel stališče, da odobrava upravičene zahteve zveznih in šolskih sindikatov, vendar meni, da eno-urna stavka šolskega osebja ni dovolj učinkovita, pa tudi je premalo občutena med šolniki. Kajti po novi delovni pogodbi šolniki, ki z enournno stavko moti normalni potek pouka, zgubi dnevno plačo. Zato goriški Sindikat slov. šole ne napoveduje stavke, pač pa si pridržuje možnost protestnih stavk, če vlada ne bo zadostila nekaterim svojiskim zahtevam na šolskem področju z ozirom na izvajanje vsedržavnega zakona št. 426 iz preteklega leta, ki govori o racionalizaciji šolskega omrežja.

Na isti seji so bila še sledeča poročila: prof. Živka Marc o pripravah na volitve v vsedržavni šolski svet, ki bodo 2. in 3. marca; predsednik sindikata prof. Leopold Devetak o delovanju deželne šolske komisije; Joško Pahor o plačevanju sindikalne članarine in razpečevanju plakatov, s katerimi se vabi starše, naj višje svoje otroke v slovensko šolo; ravnatelj zavoda prof. Mirko Šturm o gradnji novega šolskega centra in trudu s strani ravnateljev, da bi odgovarjal sodobnim potrebam. - SI

Mešani zbor Miren in
Mešani zbor Rupa-Peč
prireja

2. SKUPNO BOŽIČNICO

v nedeljo 29. januarja ob 16. uri v župnijski cerkvi v Mirnu. Na sporedu so božične pesmi, priložnostni teksti in duhovna misel. Združena zbora vodi Andrej Budin.

■ 47 dni po strahotnem potresu v sovjetski Armeniji je 22. januarja v zgodnjih jutranjih urah potres prizadel sovjetsko republiko Tadžikistan, ki meji na Afganistan in Pakistan. Po uradnih podatkih je v Armeniji umrlo 24.958 ljudi, v Tadžikistanu pa naj bi izgubilo življenje kakih 350 oseb. Prizadete so zlasti tri kmečke vasi. Potres sicer ni bil tako močan kot v Armeniji (imel je jakost 7. stopnje po Mercallijevi lestvici), toda hiše so bile iz zemlje in gline in so se zato hitro sesule. Veliko žrtev je povzročil zlasti zemeljski plaz v vasi Šarori, ki je bil debel 15 m in je pokopal pod seboj na stotine prebivalcev. Vas je štela 150 hiš in kakih 600 ljudi.

Čestitke

V ponedeljek 23. januarja je dopolnil 88 let Jože Ferluga, zvest član župnijske skupnosti v Rojanu in bralec našega tednika od vsega začetka. Ob visoki obletnici mu iskreno čestitajo in želijo trdnega zdravja prijatelji iz Rojana

Uprizoritev Cankarjeve »Lepa Vida«

»Lepa Vida« se od ljudskih variant prvič pojavi v literarni obliki v Prešernovi pesnitvi leta 1832. Marsikateri Slovenec jo pozna zlasti po začetku pesmi, ki jo je napisal Oton Zupančič: Lepa Vida je pri morju stala, tam narodu je plenice prala... Večina se spominja, da nastopajo v pesmi stari, ki ves dan poklašljajo, pa neka španska kraljica, pa neki zamorec in barka...

V časovnih presledkih je ta motiv obdelalo veliko slovenskih pesnikov, pisateljev in dramatikov. Ivan Cankar je »Lepo Vido« zasnoval že leta 1905. Izšla pa je konec decembra 1911 z letnico 1912. Porojena je iz najglobljih bolečin avtorjevih osebnih izkušenj.

Cankar piše takole bratrancu Izidorju: »Dolgo sem jo nosil v srcu, in ko je bila na papirju, sem z začudenjem opazil, da je pesem in ne drama, kar bi imela biti...«

Pesem hrepenenja po višjem, po lepšem. Lepa Vida so sanje, je fantazija, je to, po čemer hrepenimo, a ne moremo nikdar povsem doseči. Navsezadnje je tudi hrepenenje po onstranstvu. Po miru, ki ga do- sežemo s spokojno smrtjo.

Višek svoje umetnosti je Cankar dosegel s svojo »Lepo Vido« in želeli bi bilo, da bi tokrat kar najbolj številno občinstvo znalo doživeti to izjemno umetnino. Slovensko stalno gledališče iz Trsta bo uprizorilo krstno predstavo v petek 27. januarja (77 let po krstni predstavi v Ljubljani) v tržaškem Kulturnem domu, ponovilo pa jo bo v Gorici v ponedeljek 30. in v torek 31. januarja. - A. R.

Bazovica

V nedeljo 22. januarja je gostovala v župnijski dvorani skupina dramskega odseka PD Štandrež z veseloigro B. Nušića »Kaj bodo rekli ljudje...?«

Pred pričetkom predstave, ki je bila združena z mislijo ob 40-letnici »Katoliškega glasa«, je spregovoril najprej prof. Maks Šah. Poučaril je važnost katoliškega tiska predvsem za našo mladino, ki je še posebno dandanes izpostavljena najrazličnejšim množičnim občilom, iz katerih ji res ni lahko, toda skušati mora izbrati le tiski tisk, ki ji bo odpiral pravi pogled v svet, ki bo prepojen s krščanskim duhom, ki ji bo krepil zavest pripadnosti slovenskemu narodu in jo povezoval z njim.

Drugi slavnostni govornik je bil dr. Kazimir Humar. Podal nam je svoje misli, ki so zaobjele celotno obdobje izhajanja »Katoliškega glasa«, ki je in ostane v službi vernega občestva kot iskalec resnice in pravice ter kot občilo, ki si prizadeva ohranjati narodno in jezikovno istovetnost ter versko zavest.

Veseloigra »Kaj bodo rekli ljudje...?« je prav vse gledalce takoj osvojila. Vsakdo je v njej prepoznal delček realnega življenja, v katerem se je lahko istovetil, prepoznal življenjske okoliščine, ki nam včasih marsikaj ponujajo in delijo, od katerih pa moramo vzeti le toliko, kolikor nam zadostuje, da ne skalimo ozračja, v katerem živimo.

Igralci so imenitno zaigrali svoje vloge in poželi uspeh, ki so si ga tudi zaslužili. Naše iskrene želje so, da bi še naprej nadaljevali s takim uspešnim delom. In naša topla zahvala za toliko veselja, sme-ha in pouka! - U. a

Kronika iz Mačkolj

Zopet se je iz predbožičnega časa do danes nabralo nekaj zanimivosti v naši kroniki, kar želimo posredovati tudi bralcem.

18. decembra 1988 so dekleta Slovenskega šopka nastopila na koncertu pevskih zborov v zgonski telovadnici, ko se je v dobrodelne namene zvrstilo na odru sedem zborov.

Božič smo praznovali tako, kot se spodobi za tako velik praznik. Za lepe jaslice v cerkvi gre zahvala le trem ali štirim poštenovalnim osebam. V božično primer-no okrašeni cerkvi smo se v velikem številu zbrali že pri polnočni maši, ko se je ta prenašala prek radia Trst A. Naši pevci so za to priložnost nastudirali tudi nekaj novih božičnih pesmi.

28. decembra smo po naši stari navadi praznovali »tepežni dan«. Člani otroškega zbora Slovenski šopek so naštudirali spevoigro, ki je bila za to priložnost prirejena po ruski pravljici Babuška, zrežirana in postavljena na oder v dveh slikah. Nekateri starši nastopajočih otrok so upravičeno pripomnili, da je bilo škoda, da se ni ta lepa stvar ponovila še kje na Tržaškem.

V prvi polovici januarja smo sodelovali na treh božičnih koncertih: najprej v župnijski cerkvi na Kolonkovcu (6. jan.), ko so naša dekleta Slov. šopka prispevala svoj delež ob nastopu zborov s Kolonkovca (slovenski in italijanski) pa tudi iz Škednja. Bilo je tam zares prijetno srečanje pevcev obeh narodnosti v znamenju prijateljstva in sožitja. Skupina naših mladih pevki in nekaj pevcev se je pridružila zboru v organizaciji ZOPZ in nastopila v tej zasedbi pri Sv. Justu (8. jan.) in v Dekanih (15. jan.).

22. januarja smo se pa spomnili svoje-ga rojaka in duhovnika dr. Ivana Tula. Ob 30-letnici njegove smrti je PD Mačkölje priredilo spominski večer, ki je dobro uspel. Spoznali smo, da je bilo pametno posredovati podatke o življenju in delu tega zaslužnega moža zlasti mladim Mačkoljanom. Profesorja Tone Požar in Martin Jevnikar sta s svojimi izjavami zbudila v prisotnih zanimanje za moža, ki je dolgo vrsto let učil in vzgajal v goriškem bogoslovju bodoče duhovnike ter v svoji delavnosti napisal številna šmarnična premišljevanja, ki jih je izdal največkrat v samozaložbi.

Na tem večeru so nastopili tudi pevci zbora PD Mačkölje pod vodstvom učitelja Naceta Duha in zapeli nekaj primernih pesmi, za kar so želi zaslužno odobravanje. Uspehu večera je doprinesla svoj delež tudi mladina z recitacijami pesmi dr. Ivana Tula. V okvir te proslave je bila vključena tudi maša, ki se je darovala na spominski dan smrti, v četrtek 26. januarja, v naši župnijski cerkvi. L. P.

Nedelja 29. januarja je Nedelja katoliškega tiska. Velikodušno ga podprimo in radi berimo!

Danes škof, nekoč v zaporu

(Razgovor s škofom dr. St. Leničem)

Med številnimi preiskavami v škofiji so izginili tudi razbremenilni dokumenti, ki ste jih zbrali za Rožmanovega odvetnika. Kakšna je bila vsebina teh dokumentov? Izginili je tudi vaš osebni dnevnik...

Ko se je začel proces proti škofu Rožmanu, je prišel k meni prelat Lukman ter mi rekel, da ve, koliko je škof v resnici storil za rešitev žrtev italijanskega terorja, kakšne proteste je pošiljal na obe strani, tako Italijanom kot Nemcem, koliko je storil za rešitev Toneta Tomšiča..., ter da naj zberem vse te dokumente, da jih bomo dali Rožmanovemu advokatu. Res sem zbral sveženj teh dokumentov, žal pa takrat še nismo imeli fotokopirnih aparatov, da bi jih preslikal, tako da sem mu izročil originale, on pa je podpisal reverz, da bo vse vrnil. In ko je prišel s temi dokumenti na razpravo, so mu jih gladko zaplenili in mu jih niso dovolili uporabljati. Takrat se je javila tudi mati Toneta

Tomšiča ter prosila, naj jo pustijo, da bo pričala in povedala, kaj vse je storil škof Rožman za rešitev njenega sina, pa ji tudi niso dovolili, da bi pričala v škofovo korist. No, glede mojega dnevnika... Pisal sem ga zadnji dve leti vojne, potem pa sem spoznal, da bo to najbrž zelo nevarno in sem ga skril v zgodovinskem arhivu pod neke fascikle. Ko sem prišel iz zapora, sem ga skušal poiskati, pa ga ni bilo več na tistem mestu. Pri neki preiskavi je izginilo tudi to!

Veliko duhovnikov je takrat bežalo pred partizani, pri čemer je gotovo imela velik vpliv domobranska propaganda, češ da partizani pobijajo vse duhovnike. Vendar, ali je bil ta strah res povsem neutemeljen?

Ko so po Dolomitski izjavi vso oblast v partizanskem gibanju dobili komunisti, si je vodstvo z vso silo prizadevalo za to, da bi se moralo vsakega morebitnega nasprotnika likvidirati. Ljudje so bili prepuščeni sami sebi, ponoči pa so prihajali in jih likvidirali. Tako so pobili tudi veliko nedolžnih duhovnikov, ne samo tistih,

ki so res že lahko organizirali odpor proti njim.

Strah pred partizani ni bil popolnoma brez podlage, kajti partizani so pobili približno 70 naših duhovnikov kar na terenu, potem pa tudi veliko tistih, ki so jih vrnili. Imamo tudi seznam duhovnikov, pobitih med vojno. Največ so jih pobili partizani, potem Nemci in nato Italijani. Pa še 50 naših bogoslovcev so po vrnitvi s Koroške likvidirali prav tako brez vsakršnega procesa.

Vidite, take stvari so se dogajale. Zato je bilo duhovnike strah in so bežali. Konec vojne je odšlo čez mejo približno 200 ljubljanskih škofijskih duhovnikov in nekaj redovnikov. Žal je bilo med njimi tudi veliko takih, ki bi jim ne mogli ničesar očitati in nekaj se jih je kasneje vrnilo, vsi pa ne. Zdaj so v veliki večini umrli, vendar pa je zunaj še vedno okrog 100 naših duhovnikov, nekateri od teh so bili potem posvečeni tudi zunaj.

Kdaj se je začel prvi poveljni val aretacij duhovnikov, ki se med vojno niso kom-

promitrali s sodelovanjem z okupatorjem?

Tiste, za katere se jim je zdelo, da so bili povezani z Belo gardo in z domobran- ci, so začeli zapirati takoj. Tako so bili že ob božičnem procesu leta 1945 nekateri obsojeni na smrt, npr. župnik Cerkovnik iz Sentjemeja, za katerega se je kasneje izkazalo, da so bile obtožbe zoper njega povsem izmišljene, potem dr. Križaj, no, ta je bil morda res preveč zapleten... pa še nekaj drugih. Takratni oblasti je šlo za utrditev, zato je morala odstraniti vse ti- sto, za kar se ji je zdelo, da bi jo lahko omajalo. In tako so prihajali po duhov- niki in jih zapirali. Takrat so zaprli vse jezuite, jih približno pet obsodili, hišo nacionalizirali, zaplenili cerkev... Tako so zaprli tudi vse lazariiste, da bi jim lahko zaplenili njihovo hišo. Kadar so kaj potrebovali, so pač našli žrtev.

Tako so leta 1947 aretirali tudi vas...

Da, tudi mene, čeprav so me v začetku skoraj dve leti pustili pri miru in celo pohvalili moje ravnanje, ker nisem skupaj

s škofom Rožmanom zapustil Ljubljane. Kasneje pa so mi neprestano nastavljali razne zanke in špijone. Moram reči, da so bili zelo nespametni tudi naši emigranti, saj so velikokrat pošiljali čez mejo svoje kurirje in ti so se zmeraj ustavljali tukaj. Tako sem bil leta 1947 aretiran kot špijon. Dokazovali so mi, da sem imel stike s kurirji naših emigrantov, da sem pomagal nekemu hrvaškemu frančiškanku pobegniti čez mejo in podobno. Predvsem so me obtoževali špijonaže za zaveznike. Obsojen sem bil na 12 let zapora, osem pa sem jih odsedel.

Kako so z vami ravnali v zaporu? Kdo so bili vaši zaslisevalci?

Ne bom vam bom povedal, ker se je takratni zaslisevalec pozneje zelo spremenil. Takrat je bil pač mlad komunist, ki se je obnašal bolj pobalinsko, kasneje pa se je res zelo spremenil. Lahko pa rečem, da me je najbolj brutalno zasliseval Mitja Ribičič. Na to zaslisanje imam najslabše spomine.

(Konec prihodnjije)

GORIŠKE NOVICE

Birma za slovenske župnije

Ker opravlja goriški nadškof Bommarco letos pastoralne vizitacije po župnijah svoje nadškofije, ne bo birmovanj po župnijah razen v tistih, ki jih bo obiskal. Ker pa jih je tako med slovensko kot italijansko mladino mnogo, ki želijo letos iti k birmi, bo skupna birma posebej za slovenske in posebej za italijanske župnije na Binkošti 14. maja v goriški stolnici. Za slovenske bo v popoldanskih urah, verjetno ob 17. uri.

Vsi tisti, ki leto želijo sprejeti sv. birmo, naj se zavoljo priprave takoj javijo pri svojih dušnih pastirjih.

V spomin s. Mariji Terezini

Pred 82 leti se je rodila v Trstu v Rojanu Marija Stergar. Klicali so jo za Mimico. Ze kot mlado dekle se je vključila v deklško Marijino družbo v Rojanu in postala aktivna članica.

V Marijini družbi je dozorel tudi njen redovniški poklic. V svojem precej dolgem, verjetno zadnjem pismu iz bolnišnice v Gorici je 6. januarja odgovorila svoji prijateljici v Rojanu: »Spomin na našo vzgojo in doživetja v Marijini družbi, srečni dnevi, kakršnih danes mladina nima več. Tam je vzcvetel moj poklic v vaši sredi, ob Ivankinem (Furlan) zgledu in smehu, ob besedah gorečega voditelja dr. Musizza.«

Vstopila je k redovnicam notredamkam. Preteklega avgusta je preteklo 50 let od njenih večnih redovnih obljub. Delovala je v raznih krajih. Dolga leta je bila vzgojiteljica v zavodu v Bariju, zadnja leta pa v Gorici. Kljub visoki starosti je do zadnjega poučevala jezike. S svojo rodno župnijo je ostala vedno povezana in nas je večkrat obiskala. »Katoliški glas« je vsakič prebrala v celoti.

Gospod jo je odpoklical v nedeljo 22. januarja zjutraj. Zdelo se je, da se bo po težki prestani operaciji lahko vrnila v samostan, a božja volja je bila drugačna. Naj ji bo Gospod za njeno bogato življenje plačnik! - SZ

Krstna predstava SSG v Gorici

Slovensko stalno gledališče svoje premiere najprej začne v Kulturnem domu v Trstu. To pot pa je napravilo izjemo. Da počasti članico svojega ansambla Bogdano Bratuževo, goriško rojakinjo, je igrano »Povest služkinje Zerline«, v kateri v samogovoru nastopa prav omenjena igralka, najprej predstavilo v Gorici. Vzdušje v Kulturnem domu je bilo izrazito svečano, podajanje Bratuževe prefinjeno, doživeto in prodorno, sodoživljanje občinstva res enkratno, zato tudi aplavz iskren in krepak kot malokdaj. Obilje cvetličnih šopkov ob koncu igre je to v polni meri potrdilo.

»Povest služkinje Zerline« je odrska priredba petega poglavja Brochovega romana »Nedolžneži«, ki govori o nenavadni usodi starke Zerline. V njej je pisatelj razkrinkal lažne vrednote meščanske družbe, ki se je nato kmalu znašla v vrtincu druge svetovne vojne. Gledališko priredbo besedila je izdelal Zarko Petan iz Ljubljane, ki je igrano tudi režiral.

In kdo je pisec tega romana in iz nje izvedene igre? Piše se Hermann Broch, sin revnega židovskega obrtnika z Moravskega, ki pa se je uveljavil na Dunaju tudi v tekstilni industriji. Pisec se je rodil prav na Dunaju leta 1886, se zaposlil v očetovi tovarni, pri 42 letih pa se je od-

povedal temu delu in pričel življenje sobodnega pisatelja. Pravočasno se je umaknil pred Hitlerjem prek Londona v ZDA, kjer je leta 1951 umrl kot profesor za nemško književnost na univerzi Yale. Leta 1950 je izšel njegov roman »Die Schuldlosen« (Nedolžneži), v katerega je vključil tudi povest o služkinji Zerlini. - jk

Sovodnje

Zamisel, da se pevski zbori iz območja sovodnjske občine enkrat na leto predstavijo pred domačim občinstvom, je postala že tradicija, saj je bila 20. januarja že VI. revija revija teh zborov v domačem Kult. domu. Vse od leta 1984 poteka v organizaciji KD Sovodnje.

Uvodne misli je letos povedala Valentina Milocco, katera je tudi program povezovala. Dejala je, da je pesem za Slovence notranji zaklad, ki jim daje moč v raznih dobah njihove zgodovine.

Kot prvi je nastopil pod vodstvom Zdenke Komel in ob harmonikarski spremljavi Patricije Žigon otroški zbor KD Sovodnje in zapel tri pesmi. Sledil mu je otroški zbor Rupa-Peč ((Nadja Kovic). Pod vodstvom Loredane Peteani in ob klavirski spremljavi Danje Pelicon se je prvič predstavil otroški zbor iz Sovodenj. Predvajal je med drugimi tudi Gačnikovo »Tebe iščejo oči«.

Otrokom so sledili odrasli pevci. Najprej je moški zbor Skala iz Gabrij podal Gallusovo Ecce quomodo, narodno So rožice in Foersterjev Večerni Ave, Dirigirala je Rozina Konjedic. Sovodnjska dekleta (Sonja Pelicon) so se predstavile s Prešernovo Zdravljico, koroško narodno in s pesmijo Pomlad skladatelja Stanka Jerčija.

Zadnja dva zbora sta bila mešani Rupa-Peč ((Zdravko Klanjšček) in ženski zbor iz Sovodenj (Rezi Češut). Prvi je podal Kernjakovo Sanje, Venturinijevo Se davno mrači in Radovana Gobca O Podjuna. Ženski zbor pa je zapel dve pesmi na besedilo domačina Franja Rojca (Poljske cvetice in Gorici), ki jih je uglasbila Marinka Lasič ter Vodopivčeva Pogum.

Kot gost je za zaključek nastopil mešani zbor »F.B. Sedej« iz Steverjana in pod vodstvom Tomaža Tozona zapel štiri pesmi (Ave verum, Otče naš, Lahko noč in Ko bi jaz vedela), po burnem aplavzu pa dodal še Znamenje.

Trdno upamo, da se bo ta pevska revija ponavljala iz leta v leto, saj pomeni obogatitev našega zamejskega kulturnega prostora. - Remo Devetak

PODPIRAJTE »KATOLIŠKI GLAS«! DARUJTE V NJEGOV TISKOVNI SKLAD!

SSG - Trst nastopi s igrano Hermannova Brocha »Povest služkinje Zerline« v četrtek 26. jan. ob 20.30 v Kult. domu v Sovodnjah in v petek 27. jan. ob 20.30 v KD Briški grič v Steverjanu. Igra Bogdana Bratuž.

SKRD »Jadro« vabi starše in vse, ki jim je pri srcu vzgoja doraščajočih otrok, na predavanje dr. Viljema Šuke, šolskega zdravnika in psihologa na posebni šoli v Novi Gorici o »Razvoju otrokovega značaja v naših krajih«. Predavanje bo v petek 27. jan. ob 20. uri na sedežu društva v Romjanu.

OBVESTILA

Župnija sv. Jerneja - Opčine in zbori Vesela pomlad vabijo na koncert »Božična skrivnost« v izvedbi Mladinske skupine »AVE« iz župnije Ljubljana-Vič. Koncert bo v župnijski cerkvi na Opčinah v nedeljo 29. jan. ob 17. uri. Nastopili bosta tudi DPS in FPS Vesela pomlad.

Slovenski kulturni klub, ul. Donizetti 3, obvešča, da bo v soboto 28. jan. ob 18.30 njegov gost glasbeni ansambel »Phoenix« s Koroške. Vabljeni!

SSG - Trst uprizaro v Kult. domu v Trstu igrano Ivana Cankarja »Lepa Vida«. Premiera bo v petek 27. jan. ob 20.30 za red A; ponovitve: v soboto 28. jan. ob 20.30 red B; v nedeljo 29. jan. ob 16. uri red C; v sredo 1. febr. ob 20.30 red D; v četrtek 2. febr. ob 20.30 red E.

Društvo slov. izobražencev v Trstu, ul. Donizetti 3 vabi v ponedeljek 30. jan. ob 20.30 na predavanje, ki ga bo imel Robin Schweiger: »S severna Irska - izziv kristjanom«.

Duhovna obnova. Vabimo vas na duhovno obnovo v Domu »Le Beatitudini« v Trstu za nedeljo 12. febr. Vodil jo bo p. Jože Kokalj SJ. Prijave sprejema g. J. Kunčič, tel. 220232, najbolj primerno v večernih urah.

DAROV

Za Katoliški glas: Kristina Mazora v spomin na pok. dr. Ravnika (Kalfornija) 50.000; Justina Mužina, Trebče 10.000; Ema Kralj 10.000; Otilija in Emil Valantič 60.000; Minka Zvokelj 10.000; Otilija Kragelj 10.000; L. Pajk (New Zealand) 45.000; A. Cigoj, M. Addolorata in T. Stergar 20.000; Renata Tomsic 10.000; Marica Širca, Mavhinje 10.000; Jože Markuža 10.000; za objavo darov župnija Mavhinje 50.000; Zalka Cotič, Vrh 10.000; I. V. 10.000; dr. Bernard Spacapan 10.000; Angela Pavlin 10.000; Vinco Brumen 15.000; Maks Sah 10.000; Slavka Canziani 20.000; Dario Tul 10.000; Franc Srebotnjak 10.000; Natalija Tronkar 10.000; Marija Legiša 10.000; Marija Kogoj 20.000; Anton Breclj 30.000; Vida Bandelli 50.000; Vladimir Sturm 60.000; Ciril Čarga 15.000; N. N. 20.000; prijateljica Anica ob tretji obletnici smrti Gizele Devetak iz Sovodenj 25.000 lir.

Za sklad Katoliškega glasa: Gabrijela Lestan 10.000; L. F. 50.000 lir.

Za katoliški tisk: prijateljica Anica ob tretji obletnici smrti Gizele Devetak iz Sovodenj 25.000 lir.

Za Katoliški dom: Julči Brelih 30.000; N. N. 100.000; N. N. ital. narodnosti po posredovanju g. S. Jerčija 2.500.000 lir; P. R., ZDA 20 dol.

Za cerkev Sv. Ivana v Gorici: L. F. 50.000 lir.

Za novo telovadnico v Gorici: Julči Brelih 30.000 lir.

Za kaplana goriških zaporov: L. F. 50.000 lir.

Za spomenik padlih v Rupi: Julijan Ožbot, Sovodnje 50.000 lir.

Za zvonik v Steverjanu: Remigij Ciglič 50.000; druž. Terčič v spomin pok. Ladislava Cigliča 50.000; nečaki namesto cvetja na grob strica in botra Jožefa Gravnarja 150.000; v spomin pok. Jožefa Gravnarja: Remigij Ciglič 50.000, Meri 50.000, sekcija 6SK Steverjan 50.000; Aleš Komjanc v spomin Avgušline Terpin 50.000; 45-letniki 100.000; N. N. 200.000; zlatoporočnica Koren 100.000; N. N. 50.000; Fani P. 50.000; mož in hčerke ob 20. obletnici smrti Dionizije Stanič 250.000; namesto cvetja na grob Jožefa Gravnarja: svojci 100.000, sestre 500.000, druž. Zniderčič 50.000, teta Jelka in otroci 200.000, druž. Emil Miklus, Gorica 50.000, dr. Ivan Ušaj, Gorica 50.000, Franc in Marica Koren ter otroci z družinami 100.000 lir.

Za cesto na Sv. goro: druž. Tommasi 10.000; N. N., Sovodnje za cerkev 20.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: Marija, Janez in Metka ob 5. obletnici smrti očeta dr. Antona Kacina 150.000; N. N. za lestenice in drugo 100.000; Zora Hrovatin namesto cveja na grob Aleksandra Škerlavaja 20.000; Pia Geyer 90.000; Jole Danec v spomin na pok. mamo Ano 50.000; ista v spomin na pok. Rinkota Vidaua 25.000 in posebej za cerkev 25.000; druž. Sosič 10.000; teta, stric in bratranec v spomin Aleksandra Škerlavaja 25.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Ferlugih: Irene Tonelli v spomin Ivana Andolška ob 1. obletnici smrti 10.000; Danila Maver v spomin istega 10.000; Anica Ferluga 10.000 lir.

Za dela v Marijinem domu v Rojanu: Jože Ferluga v spomin žene Ane 50.000; N. N. 50.000; M. K. 50.000; V. S. 33.000; Fabio Vidonis ob krstu sinčka Marka 50.000; J. S. 100.000; Tanja in Pavel ob 25. obletnici smrti predragega in nepozabnega nonota Adalberta Stubla 50.000 lir.

...in za pust SMReKK

BALKAN PARTY

Kulturni dom v Gorici

sobota 4. februarja ob 21. uri

Vstop v vabilu. Informacije od 9. do 13. ure Kulturni dom - Tel. 33288.

Za Zavod sv. Družine: L. F. 50.000; teta Anica iz Sovodenj namesto cvetja na grob Adrijana Coticča 50.000 lir.

V spomin na Marijo Simsich vd. Cerkvenik: sin Darko za katol. tisk 100.000, za novo telovadnico v Gorici 100.000, za Katol. dom v Gorici 100.000, za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu 100.000 in za za slovenske misijonarje 100.000, skupaj 500.000 lir.

Za ljudski misijon v Trstu: Fani Malalan, Opčine 50.000 lir.

Za barvna okna cerkve v Bazovici: Zdenka Totnova 10.000; Marija Sajnsnikova v spomin Vinkota in Tamare 50.000; Angela Križmančič v spomin pok. Mihalič in Križmančič 40.000; Jelka Bak 50.000; Marija Lovretova 20.000; Silvana Grgič 30.000 lir.

Za popravila cerkve v Ricmanjih: N. N., Boršt 1.000.000; druž. Giurissi 10.000; druž. Carlin 5.000; Cirila Berdon 5.000; Meri Slapnik, Ricmanje in Pepca Slapnik por. Bernetič, Pulje 100.000; Marčela Vatovec in Pierina Hervatič 100.000; Marčela Felician 50.000; Cvetka Vatovec 50.000; Aleksija Bet 100.000; Milka Pavlič 20.000; Marija Kuret 20.000; Vera Komar 50.000; Lidija Buzzai 20.000; druž. De Jaco 5.000; Marija Žuljan 50.000; Mila Berdon 100.000; Sonja Gobbo 10.000; Milena Krašovec 20.000 lir.

Za popravilo cerkve v Opu: bivši župnijski upravitelj Franc Zlobec 100.000; Mario Vodopivec, Trst 100.000; Viktorija Grebello 50.000; Slava Slavec namesto cvetja na grob Marije Zobec 50.000 lir.

Za obnovo cerkve v Ricmanjih: Marija Zudich 10.000; Elda Kuret 15.000; Marija Kuret 10.000; Pino Deponte 50.000; Fausta Uliveti 100.000; Josip Kuret 30.000; Pepca Zerjal 10.000; Marta Komar 25.000; Patricija Komar 25.000; Elda in Mario Petaros 50.000; Ferdinand Bajec 50.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 19 % IVA.

Letna naročnina, Italija	Lir 40.000
Letna inozemstvo	Lir 55.000
Zračna pošta inozemstvo	Lir 85.000
Poštno čekovni račun:	št. 11234499

Odgovorni urednik: *msgr. Franc Močnik*
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo
List je bil registriran na goriškem sodišču
28. januarja 1949 pod št. 5

Radio Trst A

Spored od 29. jan. do 4. febr. 1989

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slov. tiska v Italiji. 10.15 Mladinski oder: J. Verne: »Čarski sel«, 3. del. 11.00 Nediški zvon. 12.00 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 14.10 J. Povše: »Gost v studiu«, radijska igra. 15.50 Sport in glasba ter prenosi z naših prirediteljev.

Ponedeljek: 8.10 Spomini na Alberta Rejca. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.40 Zborovska glasba. 13.30 Gospodarska problematika. 14.10 Goriški razgledi. 15.00 S. Slataper, Moj Kras. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Naše ljube navade in razvade. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Svet v črno-belem. 12.40 Zborovska glasba. 13.30 Od Milj do Devina. 14.10 Otroški kotichek: »Detektiv Prismoda«. 14.30 Iz Benečije. 15.00 E. Vidocq: »Moje pustolovščine«. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 S. Grum: »Pisma Josipin«. 18.00 S. Grum: »Pisma Josipin«.

Sreda: 8.10 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Zdravniška posvetovalnica. 12.40 Zborovska glasba. 13.30 Na goriškem valu. 15.00 E. Vidocq: »Moje pustolovščine«. 15.16 V našem zaporu. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Večna ženska proza.

Četrtek: 8.10 Slovenska postna premišljevanja. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Ziveti zdravo. 12.40 Zborovska glasba. 13.30 Nediški zvon. 14.10 Dvignjena zavesa. 15.00 S. Vidocq, Moje pustolovščine. 15.17 Pevci in skupine slovenske lahke glasbe. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mešani zbor iz Vilne na Litovskem. 18.00 Iz arhiva Ciril-Methodove šole v Trstu ob stoletnici ustanovitve.

Petek: 8.10 Koroški portreti. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Ženske in politika. 12.40 Zborovska glasba. 13.30 Od Milj do Devina. 14.10 Otroški kotichek: »Pravljичni svet v barvah«. 14.30 Zapisi in glasba. 15.00 E. Vidocq, Moje pustolovščine. 15.19 Naši kraji in ljudje. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Narava ima vedno prav. 12.40 Zborovska glasba. 14.10 »Glas od Režije«. 14.45 Filmi na ekranih. 15.00 Zabavno glasbeni program. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Umetniški večer s Stanislavo Boninsegna.

Za slovenske misijonarje: družbenica N. N. 1.000.000 lir.

Za žrve potresa v Armeniji: II.B razr. SS »S. Kosovel«, Opčine 22.000; Marija Grudina 20.000; N. N. 200.000; M. G. 50.000; N. N. 100.000 lir.

†

V 87. letu starosti je 20. januarja umrla

Marija Simsich vd. Cerkvenik

Pokopali smo jo v torek 24. januarja na pokopališču pri Sv. Ani v Trstu.

Sin Darko, žena Zinka, svakinja Marta in ostalo sorodstvo

Trst - Videm, 24. januarja 1989

V nedeljo 22. januarja je Gospod nenadno odpoklical našo predrago sestro in teto

sr. Marijo Terezijo Stergar

K zadnjemu počitku smo jo 25. januarja položili v grobnico sester notredamk na goriškem pokopališču.

Iskreno se zahvaljujemo goriškemu nadškofu p. Bommarcu za pogrebno sv. mašo v kapeli notredamskega zavoda v Gorici in za molitve ob krsti. Zahvaljujemo se tudi duhovnikom, številnim redovnicam in vsem drugim, ki so s svojo udeležbo pri pogrebu počastili pokojnico.

Sestra Dragica z možem Gvidom in nečaki

Trst - Gorica, 25. januarja 1989

ZAHVALA

Ob izgubi našega dragega

Franca Mužina

se zahvaljujemo g. župniku Antonu Lazarju za tolažilne besede, cerkvenemu zboru za petje, darovalcem cvetja in vsem, ki so z nami sočustvovali.

Svojci

Stevarjan - Gorica, 18. januarja 1989

PUSTOVANJE

v novi telovadnici ob Katoliškem domu
v soboto 4. februarja od 20. ure dalje

ANSAMBEL BRACO KOREN Z NARODNOZABAVNO GLASBO.

- krofi, klobase, dobro založen bar ...
- nagrajevanje najlepših mask:
 - posamezniki
 - najlepši pari
 - najlepše skupine

Prijave za tekmovanje ob dvigu vabila. Vstop samo z vabilu. Dobite jih v Gorici: Katoliška knjigarna, Roman bar, trgovina Kosič Andrej, trgovina Terpin (ul. Duca d'Aosta); v Trstu: Knjigarna Fortunato. Pohitite! Maska (ne)obvezno!

Za otroke in mladino se bo začelo pustno rajanje z nagrajevanjem mask ob 15. uri.

Odbor goriških staršev